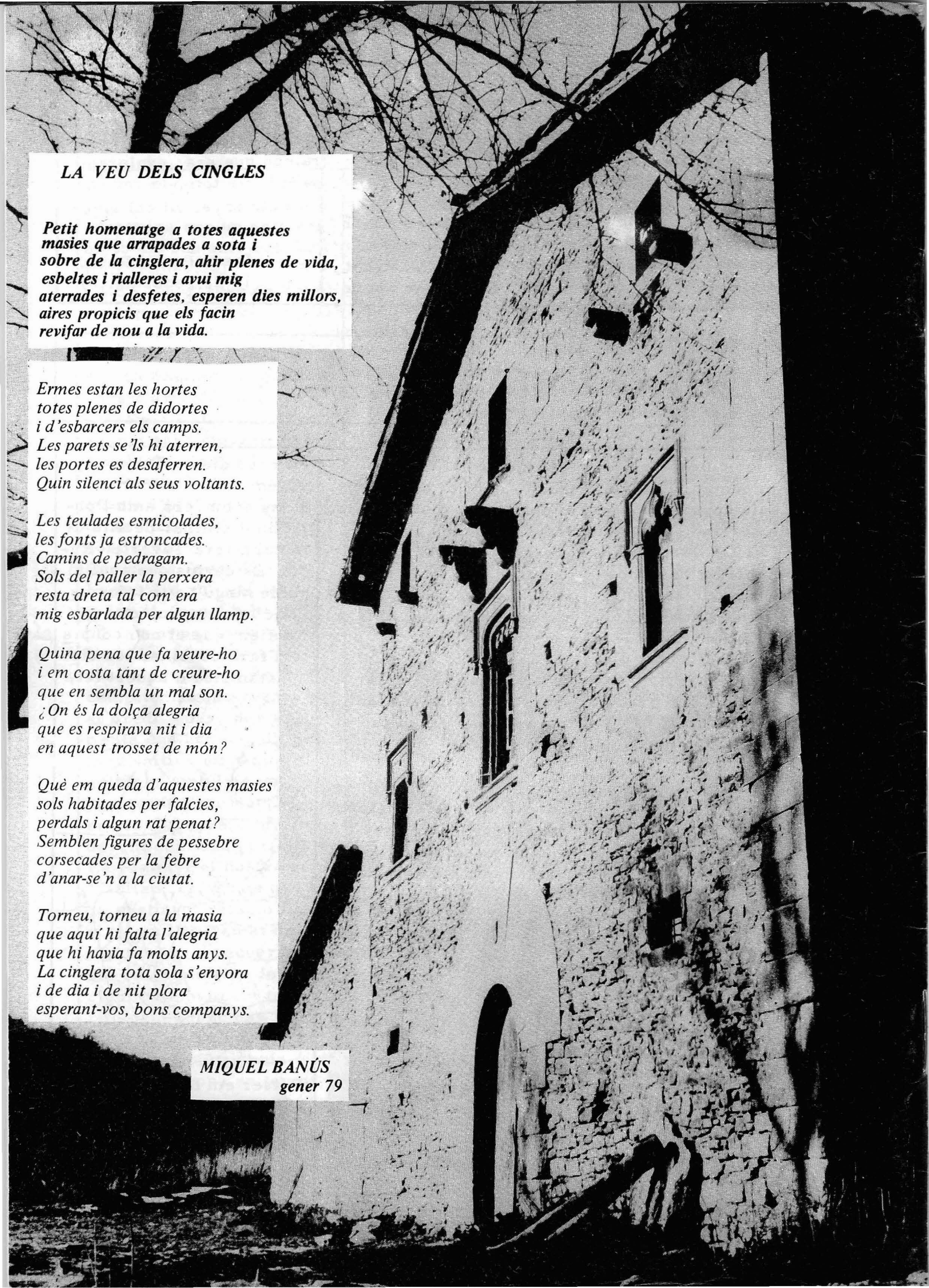

LA VEU DELS CINGLES

Petit homenatge a totes aquestes masies que arrapades a sota i sobre de la cinglera, ahir plenes de vida, esbeltes i rialleres i avui mig aterrades i desfetes, esperen dies millors, aires propicis que els facin revifar de nou a la vida.

*Ermes estan les hortes
totes plenes de didortes
i d'esbarcers els camps.
Les parets se'ls hi aterren,
les portes es desaferren.
Quin silenci als seus voltants.*

*Les teulades esmicolades,
les fonts ja estroncades.
Camins de pedragam.
Sols del pallar la perxera
resta dreta tal com era
mig esbarlada per algun llamp.*

*Quina pena que fa veure-ho
i em costa tant de creure-ho
que en sembla un mal son.
¿On és la dolça alegria
que es respirava nit i dia
en aquest trosset de món?*

*Què em queda d'aquestes masies
sols habitades per falcies,
perdals i algun rat penat?
Sembren figures de pessebre
corsecades per la febre
d'anar-se'n a la ciutat.*

*Torneu, torneu a la masia
que aquí hi falta l'alegria
que hi havia fa molts anys.
La cinglera tota sola s'enyora
i de dia i de nit plora
esperant-vos, bons companys.*

MIQUEL BANÚS
gener 79